

TẬP 17

HỒI 174

Tru Tiên

K

hác với trường đấu pháp tàn sát đằng trước núi, trận chiến giữa hai đồng niên hảo hữu Quỷ Lệ và Lâm Kinh Vũ quy mô nhỏ hơn nhiều, nhưng mức độ kịch liệt lại phảng phất có hơn chứ không thua.

Làm sao có ai tưởng được? Từng thân thiết như huynh đệ, cuối cùng lại tới nước này, thân ảnh của hai người khi đột nhiên phân tán, lúc thành linh xông vào, như cuồng phong bạo vũ quét quanh Ảo Nguyệt Động Phủ vốn hầu như luôn luôn tĩnh tại. Tất cả cây cỏ đều ngã vùi, cả gốc rễ cũng bật tung lên, hay bị chém cụt nửa thân. Mặt đất dày cứng cũng hoàn toàn bị thuật pháp ghê gớm của hai người làm biến dạng, hố trũng đầy dẫy, chỗ nào cũng tan nát lổm sâu.

Nếu chỉ luận về đạo hạnh pháp lực, Quỷ Lệ thân hoài đủ môn chân pháp, lại tu tập ba quyển Ma giáo kinh điển "Thiên Thư", mức độ cao thấp của đạo hạnh pháp lực kỳ thực tuyệt không có người tu đạo bình thường nào có thể bì kịp, tranh hàng nhân vật đệ nhất đẳng đương kim thiên hạ, cho dù là hạng kỳ tài như Lâm Kinh Vũ cũng không có cách gì so bì với hắn.

Nhưng tới lúc hai người tương đấu, không biết vì sao, không ngờ lại tương đương ngang bằng. Nếu luận về nguyên do, kỳ thực không ngoài hai thứ, thứ nhất là Lâm Kinh Vũ bản thân tính khí kịch liệt, mười năm nay theo lão giả thần bí trong Tổ Sư Từ Đường tu hành, sở học lại đúng là dị thuật cương mãnh kích phát tiềm năng bản thân, phối hợp bản tính của gã cùng khí thế có tiến mà không có lùi của Trảm Long Kiếm, khí thế chiến lực so với tu hành thực tế của bản thân càng cao hơn một nấc. Thêm nữa giờ phút này gã phần hận đây mình, kiếm nào kiếm nấy đoạt mệnh, cơ hồ như Vạn Kiếm Nhất trong truyền thuyết trăm năm trước, khí thế khó đương cự nổi.

Bản thân Quỷ Lệ đạo hạnh tuy cao, căn cơ vững chắc, nhưng lại có một chỗ nhược thủy chung chế ngự hắn mãi. Năm xưa hắn cùng một lúc tu hành "Thái Cực Huyền Thanh Đạo" chân pháp của Thanh Vân Môn đạo gia và "Đại Phạm Bát Nhã" của Thiên Âm Tự Phật môn, hai thứ đi ngược đường lối, dẫn tới tiến cảnh chậm chạp, ngày sau tuy may mắn học được Thiên Thư tổng cương, có thể quán thông hai kỳ công chân pháp đó,

đạo hạnh đại tiến, nhưng căn cơ đại pháp lại đã hoá thành dị thuật "Thiên Thư" kinh điển Ma Giáo.

Chỉ là "Thiên Thư" đó dị thuật huyền diệu hiểm sâu, không ngờ lại bị hư sót, tuy tổng cương vẫn còn, nhưng đạo pháp trong sách, trong ba quyển lại không hoàn toàn, mỗi quyển tu tập đến chỗ quan trọng, lại có đoạn rách thiếu, cứ như đang đi bình thảo, đường cái vắng lai, đột nhiên lại gặp vách đá vực sâu trước mặt, không tiến tới được, muốn đi lối khác lại không còn đường đi. Kiểu như vậy thật không ít chỗ, những năm qua Phệ Huyết Châu lợi khí phản công lại, Quỷ Lệ vô lực đề kháng, cũng quá nửa phần là do vậy mà ra. Bằng vào một thân tu hành của Quỷ Lệ, không ngờ không thể hoàn toàn phát huy.

Bất quá cũng có điểm tốt, Quỷ Lệ một thân đủ loại chân pháp, cũng có điểm chung giống nhau, "Thiên Thư" dị thuật tuy không toàn vẹn, nhưng tất là kỳ thuật dị pháp khai thiên lập địa, thứ nào thứ nấy thần diệu, không phải là thứ người thường có thể tưởng tượng được.

Hai người kịch đấu một hồi lâu, chung quy Quỷ Lệ vẫn dần dần chiếm thượng phong, Phệ Huyết Châu đỏ ửng huyết khí, như độc xà le lưỡi, dần dần đè ép bích quang của Trảm Long Kiếm.

Lâm Kinh Vũ vừa kinh vừa giận, tuy mười năm nay Quỷ Lệ phản lại Thanh Vân, đầu thân Ma Giáo, trở thành địch nhân của chính đạo, nhưng một mực chưa từng xung đột chính diện với Thanh Vân Môn. Lâm Kinh Vũ lại luôn luôn ở trong Tổ Sư Từ Đường tu hành, cho nên giữa hai người tuy đã gặp lại một lần trong Tử Vong Chiếu Trạch vùng Tây Nam, nhưng có thể nói vẫn chưa từng giao thủ. Trong tâm Lâm Kinh Vũ, ấn tượng về Quỷ Lệ kỳ thực quá nửa vẫn là Trương Tiểu Phàm mộc mạc nhút nhát năm xưa.

Từ nhỏ tới lớn, từ Thảo Miếu thôn cho đến Thanh Vân Sơn, Trương Tiểu Phàm luôn luôn không mạnh bằng Lâm Kinh Vũ. Tuy trong lòng gã luôn luôn coi Trương Tiểu Phàm năm xưa như huynh đệ, nhưng bất tri bất giác, bằng vào bản tính kiêu ngạo từ nhỏ của gã, trên nhiều chuyện gã vẫn coi thường Trương Tiểu Phàm. Bao nhiêu năm nay, sự tình cũng đích xác như trong sở tưởng của gã, Trương Tiểu Phàm không thông minh bằng gã, không anh tuấn bằng gã, lên tới Thanh Vân Sơn, đa số sư trưởng cũng muốn thu gã làm đồ đệ, lại không ai lý gì tới Trương Tiểu Phàm. Sau đó hai người chia tay nhau, gã tới Long Thủ Phong, Trương Tiểu Phàm đi Đại Trúc Phong, đạo hạnh lại càng thua xa gã.

Bao nhiêu tình huống như vậy, hiển thị rõ ràng Trương Tiểu Phàm thật không thể nào so bì với gã, chỉ là sau này đến Thanh Vân Sơn Thất Mạch Hội Võ lần đó, Trương Tiểu Phàm không biết sao lại gặp may, đè lấn tứ cường, còn mình lại đương thời dụng

phải sư huynh Tề Hạo, bại trận đó, tuy trong lòng có phiền muộn, nhưng nghĩ chúng nhân cũng biết rõ nguyên nhân đương thời, Lâm Kinh Vũ trong lòng cũng tịnh không biến đổi ý tưởng gì cả. Một mực cho tới nay, gã cứ xem Trương Tiểu Phàm như huynh đệ, Trương Tiểu Phàm có chuyện gì bị ăn hiếp, gã cũng đứng ra đỡ đầu, phảng phất như bênh vực cho đệ đệ không thành đạt của mình.

Cho đến hôm nay quyết đấu, động chạm sinh tử, Lâm Kinh Vũ lại ngạc nhiên phát hiện con người mình vốn coi thấp hơn mình bất tri bất giác có vẻ đã vượt hơn mình rồi.

Một ngọn lửa phần nộ không tên từ trong lòng chột bùng lên, gương mặt anh tuấn của Lâm Kinh Vũ đột nhiên đánh ác hắc ra. Tính tình kiêu ngạo của gã, chỗ hư xấu duy nhất là thái quá đi đến cực đoan, trong nhất thời gã không thể tiếp nhận sự thật đó.

Bích quang tung bay, kiêu căng gào rít, phần hận đánh trả.

Đang kịch đấu, bỗng thấy ánh sáng tím vây bọc hai người, chính vì Thiên Cơ Ẩn đã phá, còn dày đặc hơn khi nãy gấp bội, đằng đằng tử sắc, phủ trùm lấy hai người. Lâm Kinh Vũ lọt vào thế kềm, lại đột nhiên phản công, kiếm thế như bài sơn đảo hải tràn sang. Quỷ Lệ thất kinh, nhìn thấy Lâm Kinh Vũ thân lượn theo kiếm, kiếm này nối tiếp kiếm nọ, uy lực tuy cực lớn, lại đã dồn chính mình vào thế bất chấp an nguy, rõ ràng là lối đánh liều mạng.

Quỷ Lệ nhú mày, giờ phút này đã qua một đoạn thời gian dài kể từ khi hai người bắt đầu giao chiến, có lẽ là vì nơi đây là thánh địa của Thanh Vân Sơn, còn có cột khí tím do Tru Tiên Cổ Kiếm dẫn phát vây quanh, từ ngay lúc ban đầu, lệ khí trong tâm Quỷ Lệ không những không thể khống chế tâm thần như lúc bình thường, trái lại công pháp tinh thuần của bản thân cũng từ từ tiêu thoái xuống, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo lại.

Chỉ là bầu trời trên đầu đang vần vũ Tru Tiên Kiếm Trận, mười năm nay hắc không ngày nào đêm nào là không nghĩ tới, thật sự khắc cốt ghi tâm, thân ảnh của Bích Dao không ngờ không ngừng láy động trước mắt hắc, thương tâm khốn đốn. Mà sau khi tỉnh táo trí óc, người trước mặt lại làm cho Quỷ Lệ nhớ tới tình cảm bao nhiêu năm trời, hơn nữa sự phần nộ của hắc đa phần cũng là do mình dẫn dắt, nghĩ tới vị lão nhân trong Tổ Sư Từ Đường hồi nãy, Quỷ Lệ trong lòng lại thêm hối hận, dần dần mai một đi đấu chí.

Một tiếng thở dài, tâm phiền ý loạn, Quỷ Lệ cũng không còn muốn kéo dài nữa, chỉ cảm thấy nơi này lúc này thật là thống khổ không chịu nổi, liền muốn ly khai, trong lòng không ngờ lại đang dần vật một ý niệm thống khổ, hận không thể trong chớp mắt quay về Hồ Kỳ Sơn nhìn Bích Dao, nói chuyện một hơi với nàng.

Ngay lúc này, Lâm Kinh Vũ đang trước đã tung một kiếm lao tới, kiếm rít vù vù, bích quang như chớp, rạch phá không trung. Quỷ Lệ sắc mặt trầm xuống, thoái liền ba bước, Phệ Hồn Ma Bổng đương đầu chẻ xuống, đập lên lưỡi Trảm Long Kiếm.

Lâm Kinh Vũ thân người run lên, cảm thấy một cỗ huyết tinh lệ khí quái dị tuyệt luân từ trên hắc bổng hình dáng giống như Thiêu Hỏa Côn truyền qua, đồng thời có một lực hút cỗ quái đang hấp thụ tinh huyết toàn thân, muốn trào hết ra ngoài, cơ hồ không thể tự chủ được.

Lâm Kinh Vũ thất kinh biến sắc, giờ đã biết pháp bảo trong tay Quỷ Lệ thật đại hung chí tà, nhưng tính tình cương liệt, không ngờ vẫn không nể sợ, không thoái mà còn tiến, Trảm Long Kiếm gắng hơi bơi tới, ngược dòng bay lên, bất chấp lồng ngực mình đang hở rộng, cứ công nhiên quật thẳng về phía Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ mục quang thiểm động, lúc này nếu hắn xuất thủ, tuy bản thân không tránh khỏi trọng thương, nhưng lại mười thành nắm chắc giết chết Lâm Kinh Vũ, chỉ là nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó, Quỷ Lệ trong lòng chợt thoáng qua bóng dáng hai đứa bé chơi đùa với nhau, sau đó, còn có diện dung của Bích Dao.

Trên thế gian này, còn có bao nhiêu người mình yêu quý mà vẫn còn sống?

Phảng phất tự chế giễu mình, hắn cười khổ tự hỏi mình, thu hồi Phệ Hồn Ma Bổng, ngay sát na nguy cơ ngàn cân treo đầu sợi tóc đó, đằng không bay lên, tránh qua một bên. Chỉ là nụ cười khổ của hắn lọt vào trong mắt Lâm Kinh Vũ lại như là nụ cười châm chọc, càng làm cho gã nổi nóng phùng phùng.

Cũng vừa khi đó, Quỷ Lệ thân giữa không trung đột nhiên rùng mình, nhìn về phía xa xa, thấy một thân ảnh trắng đang bay tới nhanh như ánh chớp. Đợi đến khi nhìn thấy rõ tình huống tại trường, con người đó không ngờ cũng rùng mình, trên gương mặt tuyệt mỹ để lộ nét kinh hoàng lẫn hoan hỉ, thần tình buồn vui không rõ, thậm chí cả thanh âm cũng hơi run run.

"Người?... Thật là người?..."

Lục Tuyệt Kỳ.

Trên bờ má trắng như tuyết của nàng, không biết từ lúc nào, lần đầu tiên trong đời, trước mặt người ta, lẳng lặng buông rơi hai dòng châu lệ.

Nam tử ngạc nhiên nhìn nàng từ từ hạ xuống từ trên không trung, diện dung quen thuộc đó, bao nhiêu năm nay có tâm niệm khắc cốt ghi tâm không?

Cứ nghĩ hắn đã chết, hoài thương thống khổ làm sao. Nếu không phải còn có người ngoài ở đây, chắc đã phóng tọt vào lòng hắn, khóc òa một tràng.

Ai chịu cô khổ một đời?

Ai chịu cô đơn ngày này qua tháng nọ?

Nếu không phải tình sâu thắm đến mức khó tự kiềm chế, sao có thể mềm mỏng ôn nhu chợt chuyển thành lạnh lùng như hơi sương?

Quý Lệ cũng ngây ngốc, mở miệng định nói gì đó, lại không nói lên được tiếng nào. Không ngờ ngay lúc đó, Lâm Kinh Vũ sau lưng lại tịnh không dừng tay, Trảm Long Kiếm như gió như lửa, xé xuyên không gian, vẫn lặng lẽ lao tới.

Quý Lệ sức tỉnh, nghiêng mình nghiêng dịch, nhưng đã mất đi tiên cơ, mắt thấy bích quang chói lòa đã sắp xông đến trước mặt, lệ khí trên mặt Quý Lệ đại thịnh, Phệ Huyết Châu nháy mắt đỏ bừng lên.

Giây phút ngàn cân treo đầu sợi tóc đó, đột nhiên, phảng phất từng ký ức xa xưa lúc tỉnh lúc mê trôi qua.

Một bàn tay trắng muốt thò sang bên cạnh, nắm giữ cổ tay Quý Lệ.

Quý Lệ đang vui trong trận chiến, bất chợt lực khí trên người tựa hồ toàn bộ tiêu tán, một tình cảm từ nơi sâu kín nhất xộc lên đầu, rì rào bên trong trí não, quay phắt đầu lại, hai tiếng "Bích Dao" như muốn thoát ra khỏi miệng.

Chỉ là hấn ngạc nhiên mà ngậm miệng lại, trước mặt hấn, bạch y phát phơ, chính là Lục Tuyết Kỳ.

"Keng."

Như tiếng phượng ngâm từ chín tầng mây, thanh thúy êm tai, Thiên Gia thần kiếm như thu thủy buông chảy, vọt ra khỏi vỏ, một kiếm đón gạt Trảm Long Kiếm khí thế long trời, Lục Tuyết Kỳ không ngờ đã phóng mình chắn trước người Quý Lệ.

Trên gương mặt thanh tú điểm lệ, nhu tình vô hạn nào có thể tưởng tượng được, đâu còn là sở hữu của thế gian này.

Lâm Kinh Vũ giận dữ quát: "Lục sư muội, người điên à?"

Lục Tuyết Kỳ thân người giật nảy, như sức tỉnh từ trong mộng, sau đó nàng lẳng lẳng xoay đầu, vọng nhìn Quý Lệ, nhãn quang vừa mê ly vừa nhu mỹ, cười nhẹ một tiếng, nàng chậm chậm buông tay Quý Lệ ra.

"Điên?" Lục Tuyết Kỳ cười u uẩn, trong mắt tựa như chỉ có hình bóng Quý Lệ, thấp giọng thốt: "Từ lâu rồi, chắc đã điên từ lâu rồi."

Quý Lệ câm lặng, lệ khí trên mặt tiêu tán, chỉ còn nét thống khổ lướt qua mặt, mặc nhiên cúi đầu.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên, toàn trường nhất thời tĩnh lặng lại.

Ngay lúc đó, đột nhiên trên khung trời truyền vọng một tiếng nổ kinh thiên động địa, sơn mạch liền chấn động kịch liệt, bằng vào đạo hạnh của ba người bọn họ không ngờ cũng đứng không vững được.

Ba người đều thất kinh, ngẩng đầu nhìn vòm trời, chỉ thấy trên Thanh Vân Sơn, một trường hạo kiếp khoáng thế chung quy đã đến thời khắc cuối cùng.

oOo

Bạch quang chói ngời, lóa mắt che mi, không ai có thể nhìn rõ nhân ảnh trong vùng sáng đó. Mọi người chỉ thấy ánh sáng chói lòa giữa bầu trời chiếu rọi cả khung trời, thậm chí cả vầng thái dương rạng đông bên chân trời chung quy cũng mất luôn nhan sắc.

Trên khung trời, Tru Tiên Kiếm Trận như ngàn vạn tầng kinh khí giờ phút này chỉ còn lại một thanh chủ kiếm duy nhất, nhưng uy thế ẩn hàm không ngờ còn hơn cả kiếm ảnh mù trời. Bạch quang càng lúc càng chói lòa, vùng ánh sáng từ Đạo Huyền chân nhân bắn lên chủ kiếm, màu sắc của chủ kiếm từ bảy màu chuyển thành đơn độc một màu, từ trắng trắng chuyển thành trắng tinh, quang ảnh vạn tượng, phảng phất là một thanh cuồng kiếm muốn phá trời mà đi.

Nơi cuồng phong vẫn vũ, Thú Thần sừng sững trên mây, vọng nhìn thanh thần kiếm đăng trước vốn căn bản không thể xuất hiện tại nhân gian, trên khuôn mặt đánh ác đã lộ vẻ thờ thần.

Giữa vực quang của ngàn vạn người chờ đợi, giữa tiếng hoan hô phảng phất như cuồng hoan của ngàn vạn người, thần kiếm chói lòa khổng lồ từ từ xoay động, chuyển đầu đối diện Thú Thần. Chỉ một khắc sau, hắc khí xung quanh Thú Thần liền bị bạch quang trời sinh đối địch kia bức thoái đi mấy trượng.

Trong vùng sâu kín của bạch quang, phảng phất có người thở hì hục, thanh âm tê khản, như mãnh thú gầm gừ, như khổn thú gào rú.

Thú Thần nhìn chằm chằm lên vùng bạch quang và thanh thần kiếm đăng trước, một hồi lâu sau, đột nhiên phóng thanh cười lớn, thanh âm của y khàn khàn khó nghe, lúc này tuy cười buông lung, không ngờ đâm xộc vào tai, người nghe không thể không ghé mắt nhìn.

Chỉ thấy Thú Thần cười lớn, thần thái điên cuồng, tựa hồ trong mắt y có chuyện gì buồn cười nhất trên thế gian, bất quá chung quy y cũng chỉ cười cuồng dại, không nói một tiếng nào.

Trên bầu trời, cuồng phong càng lúc càng mãnh liệt, uy thế của Tru Tiên thần kiếm càng lúc càng bốc cao không biết bắt đầu từ lúc nào, phảng phất có những thanh âm từ thiên giới địa phủ truyền đến, xướng tụng trầm trầm những lời chú ngữ thần bí, lất phất vang vọng giữa thế gian.

Vùng bạch quang chói lòa chợt đằng không bay lên, không ngờ lại lạc trên cán kiếm của Tru Tiên chủ kiếm sáng ngời vạn trượng, cơ hồ cùng một lúc, Tru Tiên Kiếm Trận đã phát động, công thế như phá trời, thanh cuồng kiếm gào rít tập kích, nhìn tựa như chậm chạp, nhưng trên trời dưới đất, phảng phất không còn chỗ nào trốn tránh thoát được.

Ngộ thần sát thần, ngộ tiên tru tiên!

Đương kim thiên hạ, không có vật gì có cái khí thế đó.

Gió xua mây tản, bay tứ tán khắp nơi, không ai biết được giờ phút này đối diện với thanh Tru Tiên cuồng kiếm kia, trong tâm Thú Thần thật ra đang nghĩ gì?

Chỉ là, y không ngờ không có một chút kinh sợ nào, không ngờ cả một chút ý thoái lui tránh né cũng không có, nghênh ngang đón gió, nghênh ngang đón ánh sáng, thân thể khổng lồ của Thú Thần vọt lên, không ngờ lại nhắm ngay phía Tru Tiên cuồng kiếm mà bay tới.

Thiên địa tựa hồ tĩnh lặng, hồng hoang đều đang nín hơi, người người há mồm trợn mắt nhìn lên thanh thiên, vòm trời hai màu trắng đen dọc ngang, oanh nhiên chạm vào nhau!

Không ai có thể hình dung được cảnh tượng đương thời, trời đông cứng, đất nứt nẻ, Thanh Vân sơn mạch nội trong một ngày ba lần chấn động, lần này lợi hại nhất, giữa sơn phong tuyết bích cao to xuất hiện vô số kẽ nứt, vô số tảng đá to lớn chia nhau tách mình khỏi thân núi, rơi rớt xuống. Trong Bích Thủy hàn đàm trên Thông Thiên Phong, không ngờ sóng nước trào dâng, mặt nước vốn bình lặng không ngừng bốc cao những cột nước cao mấy trượng vọt lên.

Trên đỉnh Thanh Vân Sơn, người chính đạo và đám thú yêu tàn dư ai ai cũng câm nín, đặc biệt là đám thú yêu giống thú mà không phải thú, giờ phút này kinh hãi quá, nôn nao bất an, găm gừ điên cuồng.

Nhưng bọn chúng so với cảnh tượng kinh thiên động địa kia, phảng phất không bằng vào đâu, cũng không ai để ý tới.

Tru Tiên chủ kiếm khổng lồ rạch ngang vòm trời, oong oong hạ xuống. Chỗ nào nó đi qua, chỉ thấy vết tích hơi hợt đi đôi với tiếng rít gió vùn vụt, mọi sự vật trên đường đều tan biến thành mây khói tro bụi, không lưu lại một chút bóng dáng nào. Vòng ngoài lưỡi cuồng kiếm, không ngờ có thể thấy ánh đỏ mù mờ hiện xuất bên rìa bạch quang, không biết là vì không khí bị ma sát thái quá, hay là vì bản thân thanh cuồng kiếm đã bị kích động quá kịch liệt.

Một kiếm đó oanh nhiên lao xuống, Thú Thần ngửa mặt hú dài, toàn bộ những cánh tay câu hợp trước ngực, mắt trợn trừng, giây phút Tru Tiên chủ kiếm quật tới, không ngờ hắc khí đại thịnh, quái thủ thò ra thụt vào, một tiếng nổ sấm sét giữa vòm trời, y không ngờ dám ương ngạnh ưỡn ngực cầm bắt thanh thần kiếm có thể xé toạt màn trời kia.

Chớp mắt đó, thiên thượng địa hạ, ai ai cũng hãi hùng kinh hoàng.

Chỉ thấy bạch quang bắn lên, vạn trượng tỏa sáng, Tru Tiên chủ kiếm khổng lồ phát xuất tiếng sét oành oành, giữa mấy chục hắc thủ như những vòng sắt kia, cứ ráo riết từ từ đâm xuống.

Một tắc, một tắc, lại một tắc.

Hắc thủ từng cánh từng cánh một từ từ bị bạch quang lòe sáng nuốt gọn tiêu tán. Giờ phút này nhìn thanh cuồng kiếm đó, giống như một ác thần vô thượng, nhe nanh múa vuốt, đoạt mạng người ta, sát ý vô tận, từng nấc từng nấc nhắm ngay ngực Thú Thần đâm xuống.

Hắc khí lấp loáng, tiếng hú hung hãn xung thiên, huyết dịch màu đen phún trào ra, Tru Tiên Cổ Kiếm chung quy đã đâm vào ngực Thú Thần, vẫn từng phân từng phân đâm vào, bạch quang ngời ngời loang loáng kịch liệt, như những luồng sét phóng loạn trên vòm trời, đập lên da thịt Thú Thần.

Thịt da máu mủ đều dần dần bị nuốt trọn, thân thể khổng lồ phảng phất cũng bắt đầu phiêu phưởng hư vô, như sắp bị lực lượng kinh thiên kia phá thành hư không. Ánh sáng trong mắt Thú Thần càng lúc càng yếu nhược, cuối cùng không địch lại tuyệt thế thần kiếm kia.

Chỉ thấy thân hình y dưới Tru Tiên Cổ Kiếm càng lúc càng thu nhỏ, nhưng không biết vì sao, phảng phất lực lượng đè ép cũng tiêu hao, tuy thân người Thú Thần dần dần

biến thành thu nhỏ, Tru Tiên Cổ Kiếm vốn to lớn cũng bắt đầu co rúc lại, chỉ có vầng sáng là vẫn ngời ngời lóa mắt.

Tình huống này cứ lần lữa mãi cho đến khi thân hình của Thú Thần chung quy đã biến cỡ thân thể người thường, sau khi vòng hắc khí bao phủ đột nhiên tiêu tán, mọi người nhìn thấy rõ y không ngờ đã biến hồi lại hình dạng như một thiếu niên, chỉ là mặt mày tái nhợt, đầu tóc rối bù, hiển nhiên bại cục đã định.

Càng trọng yếu hơn là, cơ hồ đồng thời với lúc hắc khí tiêu tán, Tru Tiên chủ kiếm cũng tiêu tán theo, nhưng đoàn ánh sáng lại ngưng kết trước mặt Thú Thần, lấp lánh không ngừng, chung quy tụ hết lại giữa hai người, ảo hóa tập trung trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm tựa như đá mà không phải đá, tựa như ngọc mà không phải ngọc, đang cắm trên ngực Thú Thần, đâm xuyên hẳn qua.

Thân ảnh của Đạo Huyền chân nhân từ trong vùng sáng từ từ xuất hiện, mặt mày ông ta còn chưa hồi phục bộ dạng đạo cốt tiên phong ban đầu, trái lại biến thành hung lệ đột ngột, trong mắt toàn một màu huyết hồng.

Thú Thần há miệng hỗn hển, không ngừng hít thở, khoe môi hơi run run, cúi đầu nhìn lồng ngực.

Tru Tiên Cổ Kiếm đang đâm vào ngực y, máu tươi từ đó chảy ra lại không phải màu đỏ.

Y cười thắm, thở dài một hơi: "Hay... Giỏi... thật giỏi."

Bất chợt, thanh âm vừa mới thoát ra, song thủ của y hợp lại, lúc này thân người y đã hồi phục lại bộ dạng người thường, cánh tay cũng như người thường, nhưng vừa chấp lại, nắm lấy Tru Tiên Cổ Kiếm sát lòng bàn tay, lại liền thấy hắc khí trào dâng, hòa nhập vào mình Tru Tiên Cổ Kiếm.

"Rắc!"

Một thanh âm trầm lắng cơ hồ vô phương nghe được không ngờ truyền ra từ trên lưỡi Tru Tiên Cổ Kiếm, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt đại biến, liền ngó kỹ, chỉ thấy trên cổ kiếm hiện ra rành rành một vết nứt, chạy ngang lưỡi kiếm.

Đạo Huyền chân nhân cả kinh, gầm lên một tiếng, sử hết toàn thân lực khí rút kiếm ra. Cơ hồ cùng một lúc với Tru Tiên Cổ Kiếm vọt ra khỏi ngực Thú Thần, phảng phất đau đớn tận tâm can, Thú Thần cũng rống lên một tiếng, thanh âm thê liệt, toàn thân dường như không bay lên, phóng về phía sau.

Đạo Huyền chân nhân lúc này chợt cảm thấy khí huyết trong đầu óc trào dâng như bão bùng sóng dữ, một luồng sát khí trầm trọng ùn ùn dục tiến xung phá lồng ngực,

nhưng ông ta tu hành thâm hậu, biết vô luận ra sao cũng không thể thả hồ về rừng, hà huống ông ta đã dụng tới Thiên Cơ Ấn, địa mạch linh khí quá thịnh, dĩ nhiên khiến cho Tru Tiên Cổ Kiếm bị nén ép quá nặng, hồi nãy không ngờ bị yêu thú kia lúc lâm tử quật một chiêu, lưu lại vết nứt.

Đang lúc ông ta đề khí hít một hơi muốn truy đuổi, chợt cảm thấy trên Tru Tiên Cổ Kiếm truyền ra một luồng cự lực, xông thẳng vào đầu óc, nháy mắt xung phá kinh mạch khí huyết mà ông ta đã khổ tu mấy trăm năm trời, sầm sầm phát ra. Trong nhất thời, thân người ông ta run lên, thất khiếu trào máu trong nháy mắt, thân thể loạng choạng hai lượt, hét lớn một tiếng, buông thông Tru Tiên Cổ Kiếm trong tay, Tru Tiên từ cụm mây rơi xuống.

Cục trường kinh tâm động phách nãy giờ khiến mọi người bên dưới hoa mắt loạn trí, trợn trừng há hốc, đột nhiên đại biến tái hiện, Thú Thần trọng thương đào thoát, Đạo Huyền chân nhân lại thành linh hồn mê, chúng nhân liền nhốn nháo hỗn loạn.

Liên sau đó, có người đuổi theo Thú Thần, có người nhảy vọt tới đi cứu Đạo Huyền chân nhân, còn có đám đệ tử trẻ sau khi tỉnh ngộ khỏi cơn kinh hãi, đột nhiên phát hiện trên Thông Thiên Phong còn vô số thú yêu đang ngậy ngốc, lập tức đuổi giết, mà thú yêu nào cam tâm thúc thủ chịu trôi, nhất thời ngọn Thông Thiên Phong lại nổi cơn tàn sát.

Giữa vùng hỗn loạn, chợt có người thất kinh la lên, thanh âm khẩn trương hoảng loạn, phảng phất đã thấy việc gì đáng sợ nhất bình sinh: "Tru Tiên... Tru Tiên Cổ Kiếm đâu? Tru Tiên Cổ Kiếm rút đi đâu? Mau đi tìm..."

Sát na đó, trên Thông Thiên Phong lại náo loạn, vô số người như ruồi muỗi bay tứ tán.

oOo

Địa giới hậu sơn.

Cột khí tím trong Áo Nguyệt Động Phủ dần dần tiêu tán, chỉ còn dư lại một chút hơi mỏng còn tàn lưu lại. Bầu trời hồi nãy một màn kinh tâm động phách, ba người đều nhìn ngơ ngẩn.

Giờ phút này, bọn họ mới định thần trở lại.

Lâm Kinh Vũ hít một hơi dài, định thần nhìn Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng thốt: "Lục sư muội, người lo cho hấn? Lẽ nào người cũng muốn phản lại sư môn?"

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên, mở miệng muốn nói gì đó, lại quay đầu nhìn Quỷ Lệ, chung quy không nói nên lời.

Quỷ Lệ nhìn nàng trân trân, mục quang hai người đối vọng, phảng phất đã nhìn thấy thâm tâm của đối phương!

Quỷ Lệ cười cười, quay sang nhìn Lâm Kinh Vũ, lách mình đứng trước người Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ từ đằng sau nhìn bóng lưng hắn, mắt lấp lánh quang mang, phức tạp khó rõ.

Lâm Kinh Vũ cười lạnh một tiếng, liền muốn động thủ.

Ngay khi đó, chợt nghe một tiếng rít gió trong không trung, vùn vụt ủa tới.

Ba người đều giật mình, lùi lại một bước, liền thấy một vật từ trên trời rơi xuống, tựa như chậm chạp mà thật quá nhanh, "phập" một tiếng hạ mình xuống đất, tảng đá vốn cực kỳ cứng chắc bị nó ghim sâu vào như đậu hủ.

Đó là một thanh trường kiếm, kiếm chất quái dị, tựa như đá mà không phải đá, hình dạng cổ xưa thô thiển, chỉ có ngay bên trên một vết nứt ngang lưỡi kiếm rành rành hai chữ "Tru Tiên"!

- o O o -